

A dramatic sunset over a body of water with a castle on a cliff in the foreground. The sky is filled with dark, swirling clouds, some of which are illuminated by the low sun, creating a mix of deep blues, purples, and oranges. The sun itself is a bright, glowing orb on the horizon, casting a long, shimmering reflection across the calm water. In the foreground, a stone castle with multiple towers and flags sits atop a rugged, rocky cliff. The castle's architecture is detailed, with crenellations and arched windows. A stone path leads up to the castle. In the background, distant mountains are visible under the twilight sky.

ETT TAPPERT ANFALL

SJÄTTE BOKEN AV TROLLKARLENS RING

MORGAN RICE

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills sjutton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

OMVÄND (bok #1 av En vampyrs dagbok), ARENA ETT (bok #1 av Överlevnadstrilogin), HJÄLTARS VÄG (bok #1 av Trollkarlens ring) och DRAKARS GRYNING (bok #1 av Konungar och häxmästare), kan alla laddas ned gratis!

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Sagt om Morgan Rice

"TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla."

-Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

"Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst."

-Black Lagoon Reviews (om *Turned*)

"En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna..."

-The Romance Reviews (om *Turned*)

"Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början. Inte en tråkig stund."

-Paranormal Romance Guild (om *Turned*)

"Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen."

-vampirebooksite.com (om *Turned*)

"Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går."

-The Dallas Examiner (om *Loved*)

"En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!"

-Vampirebooksite.com (om *Turned*)

"Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock."

-The Romance Reviews (om *Loved*)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Böcker av Morgan Rice

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE
DRAKARNAS GRYNING

TROLLKARLENS RING

HJÄLTARS VÄG (Book #1)
KONUNGARS MARSCH (Book #2)
/ DRAKARS ÖDE (Book 3)
EN KAMP OM ÄRA (Book #4)
ÄRANS LÖFTE (Book #5)
ETT TAPPERT ANFALL(Book #6)
SVÄRDSRITEN (Book #7)
VAPENGÅVAN(Book #8)
BESVÄRJELSERNAS HIMMEL (Book #9)
ETT HAV AV SKÖLDAR(Book #10)
STÅLFURSTEN(Book #11)
ELDENS RIKE(Book #12)
DROTTNINGARS VÄLDE(Book #13)
BRODERSEDEN (Book #14)
DÖDLIGAS DRÖM (Book #15)
RIDDARES DUST (Book #16)
STRIDENS GÅVA (Book #17)

ÖVERLEVNADSTRILOGIN

ARENA ETT: SLAVJÄGARNA(Book #1)
ARENA TVÅ(Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS / EN VAMPIRS DAGBOK

OMVÄND(Book #1)
ÄLSKAD(Book #2)
FÖRRÅD(Book #3)
ÄMNAD (Book #4)
ÅTRÅDD(Book #5)
TROLOVAD(Book #6)
VIGD(Book #7)
FUNNEN(Book #8)
ÅTERUPPSTÅNDEN(Book #9)
BEGÄRD(Book #10)
DÖMD(Book #11)

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade. Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Sergii Votit och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

INNEHÅLL

KAPITEL ETT
KAPITEL TVÅ
KAPITEL TRE
KAPITEL FYRA
KAPITEL FEM
KAPITEL SEX
KAPITEL SJU
KAPITEL ÅTTA
KAPITEL NIO
KAPITEL TIO
KAPITEL ELVA
KAPITEL TOLV
KAPITEL TRETTON
KAPITEL FJORTON
KAPITEL FEMTON
KAPITEL SEXTON
KAPITEL SJUTTON
KAPITEL ARTON
KAPITEL NITTON
KAPITEL TJUGO
KAPITEL TJUGOETT
KAPITEL TJUGOTVÅ
KAPITEL TJUGOTRE
KAPITEL TJUGOFYRA
KAPITEL TJUGOFEM
KAPITEL TJUGOSEX
KAPITEL TJUGOSJU
KAPITEL TJUGOÅTTA
KAPITEL TJUGONIO
KAPITEL TRETTIO
KAPITEL TRETTIOETT

”En feg dör många gånger förr’n han dör,
Den tappre smakar endast en gång döden.”

-- William Shakespeare
Julius Caesar

övers. Hagberg

KAPITEL ETT

Gwendolyn låg med ansiktet ned i gräset. Den kalla vintervinden ilade över hennes bara hud och när hon blinkande öppnade ögonen kom världen långsamt och vagt tillbaks i fokus. Hon hade varit någonstans långt borta, på ett fält fyllt av blommor, under strålande sol. Både Thor och hennes far hade varit där och de hade skrattat, lyckliga tillsammans. Allt hade varit så perfekt.

Men nu när hon tvingade upp ögonen såg världen annorlunda ut. Marken var hård och kall, och det var inte hennes far som just höll på att resa sig intill henne, och inte heller Thor – utan ett monster: McCloud. Han var färdig med henne och reste sig långsamt, spände åt bältet igen och såg ned på henne med belåten min.

Plötsligt kom allt rusande tillbaks. Att hon kapitulerat inför Andronicus. Att han förrått henne. Att hon angripits av McCloud. Hon rodnade när hon tänkte på hur naiv hon hade varit.

Hon låg kvar. Hela kroppen gjorde ont och hjärtat höll på att brista, och mer än någonsin ville hon dö.

Hon öppnade ögonen ännu en aning och såg Andronicus armé. Mängder av soldater hade stått där och sett alltsammans, och det fick henne att känna sig ännu mer skamsen. Hon skulle aldrig ha kapitulerat inför det där odjuret. Hon önskade att hon fått dö i strid istället. Hon skulle ha lyssnat på Kendrick och de andra. Andronicus hade spelat på hennes beredskap att offra sig, och hon hade gått på det. Hon önskade att hon istället fått möta honom i strid. Även om hon dött så hade hon åtminstone fått dö med sin värdighet, med sin ära i behåll.

För första gången i livet visste hon med säkerhet att hon skulle dö. Men av någon anledning var det inget som bekymrade henne längre. Hon brydde sig inte längre om döden. Men hon ville dö på ett sätt hon själv hade valt – och ännu var hon inte redo.

Hon låg kvar med ansiktet mot marken, men sträckte ut en arm och drog förstulet till sig en handfull jord.

”Nu kan du resa dig, kvinna”, befälde McCloud bryskt. ”Jag är färdig med dig. Nu kan andra få sin chans.”

Gwen kramade jorden så hårt i näven att knogarna vitnade, och bad att det skulle fungera.

I en snabb rörelse snodde hon runt och slängde jorden i ögonen på McCloud.

Det hade han inte väntat sig, och han skrek till och stapplade bakåt och lyfte händerna i ett försök att torka jorden ur ögonen.

Gwen tog tillfället i akt. Hon hade växt upp i det kungliga slottet och tränats av kungens krigare, och de hade lärt henne att alltid följa upp sitt första anfall med ett andra, innan fienden fått en chans att hämta sig. Och de hade lärt henne ytterligare en sak som hon inte hade glömt: oavsett om hon själv var beväpnad eller inte så hade hon alltid ett vapen. Hon kunde använda fiendens.

Gwen sträckte sig fram och slet till sig dolken från McClouds bälte, höll upp den, och stötte den mellan hans ben.

McCloud vrålade ännu högre och slet händerna från ögonen ned mot skrevet. Blodet forsade mellan fram i grenen på honom när han tog tag i dolken och flämtande slet loss den.

Hon var nöjd över att ha träffat rätt och åtminstone fått den lilla hämnden. Men till hennes förvåning så tycktes såret, som skulle ha fällt vem som helst, inte ha stoppat honom. McCloud var ett monster till människa som tycktes ostoppbart. Hon hade sårat honom svårt, och just där han

förtjänade. Men hon hade inte dödat honom, inte ens fått honom att på knä.

Istället slet McCloud till sig den bloddrypande dolken och såg på henne med död i ögonen. Han böjde sig fram över henne med dolken i sina skakande händer, och Gwendolyn visste att hon nu skulle dö. Men hon skulle åtminstone få dö med den lilla tillfredsställelsen av att ha skadat honom.

"Jag ska skära ut hjärtat på dig och mata dig med det", sa McCloud. "Gör dig redo för att lära dig något om riktig smärta."

Gwendolyn stålsatte sig, redo för klingen och beredd på en smärtsam död.

Hon hörde ett rop, och efter den första chocken insåg hon förvånat att det inte varit hennes skrik, utan McCloud som skrek av smärta.

Gwen sänkte sina händer från ögonen och såg förvirrat upp. Hon blinkade om och om igen och försökte förstå vad som höll på att hända. McCloud hade tappat dolken.

Han stod där med en pil som stack ut ur ögat. Han skrek och blodet forsade från ögonhålan när han med ena handen försökte dra ut pilen. Gwen förstod det inte. Någon hade skjutit honom. Men hur? Och vem?

Gwen vände sig åt det håll där pilen kommit från, och jublade inombords när hon fick se Steffen. Han stod där med sin båge, dold mitt i en trupp av soldater. Innan någon förstått vad som hänt hade han avlossat ytterligare sex pilar, och fällt de sex soldater som stått intill McCloud, en efter en med pilar genom halsen.

Steffen satte handen till kogret för att skjuta igen men upptäcktes till sist och övermannades av soldater som tryckte honom till marken.

McCloud vrålade fortfarande. Märkligt nog var han inte död, utan rusade bort i trängseln. Gwen hoppades att han skulle förblöda.

Hennes hjärta bultade av tacksamhet mot Steffen, mer än han någonsin skulle få veta. Hon visste att hon fortfarande skulle dö här på fältet. Men det skulle åtminstone inte bli för McClouds hand.

Plötsligt blev det tyst bland soldaterna i lägret, då Andronicus långsamt reste sig och började gå mot Gwendolyn. Hon låg där och såg honom komma, ohyggligt stor, som ett berg på väg mot henne. Soldaterna föll in på ett led och gick efter honom och det blev så tyst på slagfältet så att det enda som hördes var vindens vinande.

Andronicus stannade till någon meter ifrån och såg ned på henne med en uttryckslös min. Han höjde en hand och fingrade långsamt på de krympta skallarna i sitt halsband, och det hördes ett märkligt ljud från djupen av hans bröstorg och hals, som en katts spinnande. Han verkade arg och intresserad på en och samma gång.

"Du har trotsat den store Andronicus", sa han långsamt. Hela lägret lyssnade till hans mörka, urgamla stämma. Rösten dånade befallande och ekade över slätten. "Det hade blivit lättare för dig om du funnit dig i din bestraffning. Nu måste du lära dig vad verklig smärta vill säga."

Andronicus drog fram det längsta svärd Gwen hade sett. Det var säkert två meter långt, och det klingade till när han drog det så att ljudet hördes över slagfältet. Han höll upp svärdet och vred klingan i ljuset så att hon bländades av ljusreflexerna. Han såg själv granskande på det när han vände det i sina händer, som om det var första gången han sett det.

"Du är en kvinna av ädel börd", sa han. "Så det passar att du ska dö för en ädel klinga."

Andronicus tog två steg fram, fattade hjaltet med båda händer och lyfte svärdet över huvudet.

Gwendolyn slöt ögonen. Hon hörde vinden vira och kände varje grässtrå som rörde sig omkring henne på marken. Bilder ur hennes liv kom blixtrande genom

huvudet. Hon kände allt som hon gjort och allt som hon älskat och att hennes liv nu var fullbordat. Det sista hon tänkte var på Thor, och hon satte sin hand till halsen och höll hårt om den amulett han en gång gett henne. Hon kände en varm kraft strömma ur dess urgamla röda sten och mindes Thors ord om att amuletten kunde rädda hennes liv. Men bara en gång.

Hon höll hårdare om amuletten som nu pulserade i hennes hand, och hon bad med både kropp och själ till Gud.

Gode Gud, låt den här amuletten verka. Snälla, rädda mig. Bara denna enda gång. Låt mig få se Thor igen.

Gwendolyn öppnade ögonen, beredd att se Andronicus svärd på väg – men istället överraskades hon av vad hon såg. Andronicus stod där som fastklistrad, med blicken över ena axeln som om han såg någon närma sig. Han såg förvånad ut, till och med förvirrad, och det var inte den min hon förväntat sig.

”Sänk ditt vapen”, klingade en röst bakom henne.

Rösten sände en ström av hopp genom Gwendolyn. Det var en röst hon kände igen. Hon snodde runt och häpnade över att se någon stå där som hon kände lika bra som sin egen far.

Argon.

Han stod där i sin vita kappa och huva, med ögon som brann klarare än någonsin och med blicken riktad mot Andronicus. Hon och Steffen låg på marken mellan dessa två jättar. De två var varelser med oerhörda krafter, en av mörker och en av ljus, och nu stod de öga mot öga. Hon kunde nästa känna det själarnas krig som rasade i luften ovanför henne.

”Ska jag det?”, hånlog Andronicus.

Men Gwendolyn såg läpparna darra i hans leende. För första gången syntes något som liknade rädsla i Andronicus ögon. Det var något hon aldrig trott att hon skulle få se. Andronicus måste ha känt till Argon. Och vad han än visste

så var det uppenbarligen tillräckligt för att skrämma även honom, världens mäktigaste man.

"Du skadar inte den flickan mer", sa Argon lugnt. "Du ska acceptera hennes kapitulation", sa han och klev ett steg närmare, med hypnotiskt lysande ögon. "Du ska låta henne återvända till sitt folk. Och du ska låta hennes folk kapitulera, om de så önskar. Jag säger det bara en gång. Och det är bäst att du lyder."

Andronicus såg tillbaks mot Argon och blinkade om och om igen med ögonen, som om han försökte bestämma sig.

Så, till sist, böjde han huvudet bakåt och vrålade av skratt. Det var det mörkaste, mest dånande skratt hon någonsin hört. Det ekade genom lägret och tycktes nå ända till himlen.

"Dina trollkonster fungerar inte på mig, gamle man", sa Andronicus. "Jag känner till den store Argon. Det fanns en tid när du var mäktig. Mäktigast av alla män och mäktigare än drakarna och himlen själv, eller det är i alla fall vad som sägs. Men din tid är över. Det är en ny tid nu, den store Andronicus tid. Nu är du inte mer än en kvarleva, ett minne av en tid när MacGils härskade och magin var stark. En tid när Ringen var ointaglig. Men ditt öde är länkat med Ringens. Och nu är Ringen svag. Precis som du.

"Du är en däre som trotsar mig, gamle man. Och du ska få lida för det. Du ska få känna på den store Andronicus styrka."

Andronicus hånlog och höjde svärdet över Gwendolyn igen, och den här gången med blicken rätt mot Argon.

"Jag ska döda flickan långsamt, inför dina ögon", sa han. "Sedan ska jag döda puckelryggen. Och därefter ska jag lemlästa dig, men låta dig leva, som en ständig påminnelse om min styrka."

Gwendolyn ryggade undan när Andronicus högg med svärdet mot hennes huvud.

Men plötsligt hände något. Ett ljud som av tusen eldar skar genom luften, och åtföljdes av Andronicus skrik.

Hon öppnade ögonen, häpen över att se att Andronicus ansikte var förvridet av smärta, och hur han tappade svärdet och föll till knä på marken. Hon såg Argon ta ett steg framåt, och så ännu ett. Han höll upp en hand framför sig, och ur den strålade ett klot av violett ljus. Klotet blev större och större när Argon gick framåt med uttryckslös min, och det omslöt till sist hela Andronicus.

Andronicus kurade ihop sig på marken under ljuset.

Från leden av hans män hördes chockerade flämtningar, men ingen vågade närma sig. Antingen var de skräckslagna eller så hade Argon kastat en besvärjelse som gjort dem maktlösa.

"FÅ DET ATT SLUTA!", skrek Andronicus och satte händerna till sina öron. "JAG BER DIG!"

"Du skadar inte flickan mer", sa Argon långsamt.

"Jag skadar inte flickan mer!", upprepade Andronicus, som om han var hypnotiserad.

"Du släpper henne och låter henne återvända till sitt folk"

"Jag släpper henne och låter henne återvända till sitt folk!"

"Du ger hennes folk en möjlighet att kapitulera."

"Jag ger hennes folk en möjlighet att kapitulera!", skrek Andronicus. "Jag ber! Jag gör vad som helst!"

Argon andades in, och slutade. Ljuset försvann från hans hand och han sänkte långsamt armen.

Gwen såg chockat upp på honom. Hon hade aldrig sett Argon i strid och hade svårt att förstå vilka väldiga krafter han besatt. Det var som att se himlarna öppna sig.

"Om vi möts igen, store Andronicus", sa Argon långsamt med blicken ned mot Andronicus, som låg där och gnällde, "då blir det på din väg mot de mörkaste av alla helveten."

KAPITEL TVÅ

Thor kämpade i imperiesoldaternas grepp och såg hjälplöst upp när Durs – en man som han en gång sett som sin bror – höjde sitt svärd för att döda honom.

Han blundade och väntade på hugget, väl medveten om att hans tid nu var ute. Han bannade sig själv för att ha varit så dum, så godtrogen. Allt hade varit en fälla, och han bara ett lamm som letts till slakten. Och ännu värre var att det för att det var han som var befäl. De andra pojarna hade sett till honom för ledarskap. Inte nog med att han hade svikit sig själv. Han hade svikit dem allesammans. Hans naivitet och godtrogenhet hade försatt dem alla i fara.

Thorgrin kämpade och försökte med alla krafter framkalla styrkan, kraften som låg dold någonstans djupt inom honom. Han behövde bara tillräckligt för att bryta sig ur greppet och kämpa tillbaka.

Men hur han än försökte så kom den inte och hans egen styrka var inte tillräcklig för att bryta sig ur soldaternas grepp.

Thor kände vinden över ansiktet när Durs sänkte klingan, och beredde sig på att möta stålet. Han var inte redo att dö. För sitt inre öga såg han Gwendolyn som väntade på honom där i Ringen. Även henne hade han svikit.

Plötsligt hörde han ljudet av kroppar som stötte ihop, och till sin egen förvåning var han fortfarande vid liv när han öppnade ögonen. Durs arm hängde stilla i luften, stoppad av en enorm imperiesoldats arm. Mannen tornade upp sig över Durs – vilket inte sa så lite, med tanke på Durs egen storlek. Han hade gripit tag i Durs handled, så att svärdseggen stoppats bara någon decimeter från Thor.

Durs vände sig förvånat mot imperiesoldaten.

"Vår ledare vill inte ha dem döda", muttrade soldaten hotfullt till Durs. "Han vill ha dem levande. Som fångar."

"Det var det inget tal om", protesterade Durs.

"Avtalet var att vi skulle få döda dem!", tillade Dross.

"Avtalet har ändrats", svarade soldaten.

"Det kan ni inte göra!", ropade Drake.

"Kan vi inte?", sa soldaten hotfullt och vände sig mot honom. "Vi kan göra precis vad vi vill. Faktum är att ni också är våra fångar nu", sa soldaten med ett leende. "Ju fler legionärer vi har till gisslan desto bättre."

Durs såg rasande på soldaten, och bara ett ögonblick senare bröt det ut ett totalt kaos när mängder av soldater kastade sig över de tre bröderna, tacklade dem till marken och band deras händer.

Thor drog nytta av kaoset och vred sig och tittade efter Krohn, som han såg gömt sig i skuggorna någon meter bort, fortfarande lojalt vid hans sida.

"Hjälpt mig Krohn!", skrek han. "NU!"

Krohn kastade sig morrande i rörelse, flög genom luften och satte tänderna i halsen på imperiesoldaten som höll fast Thors händer. Thor slet sig loss, och Krohn kastade sig från en soldat till en annan och bet och rev tills Thor lyckats ta sig loss och få tag i svärdet. Därefter snodde han runt, och högg med ett långt hugg huvudet av tre soldater.

Thor sprang fram till Reece som låg närmast, stötte svärdet i hjärtat på hans tillfångatagare och befriade honom så att han kunde ta sitt svärd och delta i striden. Båda skyndade sig nu till vapenbrödernas sidor och anföll vakterna, och befriade Elden, O'Connor, Conval och Conven.

Resten av soldaterna var upptagna med att hålla fast Drake, Durs och Dross, och när de väl vänt sig om och förstått vad som höll på att hända så var det redan för sent. Thor, Reece, Elden, O'Connor och Conval och Conven stod alla fria, med vapen i hand. De var fortfarande i ett svårt underläge, och Thor visste att det inte skulle bli lätt. Men

nu hade de åtminstone en sportslig chans. Utan tvekan eller fruktan rusade de mot fienden.

Hundra imperiesoldater anföll, och Thor hörde ett skri över huvudet och tittade upp och fick se Estopheles. Falken svepte ned mot fienden och klöste ögonen ur soldaternas ledare som föll till makten och slog vilt omkring sig. Estopheles fortsatte att klösa andra och fällde den ene efter den andre.

Thor lade en sten i slungan, kastade och träffade en av soldaterna i tinningen och fällde honom innan de hann fram. O'Connor lyckades avlossa två pilar som båda träffade med dödlig precision. Och Elden kastade ett spjut som genomborrade två soldater och fällde dem till marken. Det var en bra början – men ännu återstod närmare hundra soldater att dräpa.

De mötte med höga stridsrop i mitten. Precis som han tränats att göra så siktade Thor in sig på en särskild soldat, nämligen den som såg störst och elakast ut av dem alla, och höjde svärdet till anfall. Det hördes en skräll av metall när mannen blockerade svärdet med skölden. Och genast kontrade han med en hammare mot huvudet på Thor.

Men Thor klev åt sidan så att hammaren fullföljde slaget mot marken, och drog dolken från bältet och stötte till. Mannen föll död ihop.

Thor fick upp sin sköld i tid för att blockera två fienders svärd, och så kontrade han med sitt eget och dräpte en av dem. Han skulle just till att hugga mot den andre när han i ögonvrån fick syn på ett annat svärd på väg mot honom bakifrån och var tvungen att sno runt och blockera med skölden.

Nu angreps han från alla sidor. Han var i svårt underläge, och det enda han kunde göra var att hålla fiendens hugg ifrån sig. Det fanns varken tid eller kraft till att anfalla – allt han kunde göra var att försvara sig. Och fler och fler soldater var på väg.

Thor såg sig omkring och förstod att hans vapenbröder var i samma sits: de lyckades döda en eller två, men var i svårt underläge och fick betala priset för det med hugg från alla håll och smärre skador. Det var tydligt att de höll på att tappa mark – trots att även Krohn kastat sig in i striden och Indra kastade sten mot soldaterna. Det var bara en tidsfråga tills de var helt omringade, och då skulle det vara slut.

”Befria oss!”, skrek någon.

Thor vände sig och fick syn på Drake som låg bunden någon meter bort med sina bröder.

”Befria oss!”, upprepade Drake, ”så hjälper vi till att kämpa mot dem! Vi står på samma sida!”

Thor höjde skölden och blockerade ännu ett mäktigt hugg från en stridsyxa. Det var uppenbart att ytterligare tre par händer vore en god hjälp. Utan dem fanns ingen chans att besegra soldaterna, det var tydligt. Thor visste att han inte kunde lita på sina bröder, men vid det här laget hade han inget att förlora på att försöka. Trots allt så hade hans bröder lika goda skäl att kämpa.

Thor parerade ännu ett svärdshugg, föll på knä och rullade genom trängseln till de tre bröderna. Där kom han på fötter och skar av deras rep och skyddade dem från hugg medan de själva drog sina svärd och kastade sig in i tumultet.

Drake, Dross och Durs drog fram genom den täta massan av imperiesoldater och högg, stötte och skar omkring sig. De var både stora och skickliga och tog soldaterna med överraskning och jämnade ut oddsen genom att genast dräpa flera av dem. Thor hade blandade känslor inför att befria dem efter vad de gjort, men med tanke på omständigheterna såg det ut som det rätta. Hellre det än döden.

Nu var de nio, mot de åttio soldater som återstod. Oddsen var fortfarande fruktansvärda, men likväl bättre än tidigare.

Legionärerna förlitade sig på sina inövade färdigheter och den exercis de drillats i under de hundra dagarna, där de ständigt tränats i att kämpa omringade och i underläge. De gjorde vad Kolk och Brom sagt åt dem: de drog sig bakåt och bildade en tät cirkel med ryggarna mot varandra och kämpade mot de anstormande imperiesoldaterna som en enhet. Ankomsten av tre nya kämpar gav nytt mod, och de fick nya krafter och kämpade hårdare än förr.

Conval drog fram sitt stridsgissel och svingade det om och om igen i vida cirklar mot fienden och lyckades fälla tre imperiesoldater innan de ryckte kedjan ifrån honom. Hans bror, Conven, använde en vanlig stridsklubba och siktade lågt mot soldaternas ben med klotets stålnitar. O'Connor kunde inte använda bågen på det korta avståndet, men lyckades dra två kastknivar från bältet och dräpa två av soldaterna med ett kast genom trängseln. Elden svingade våldsamt tvåhandshammaren, med fruktansvärda slag omkring sig. Både Thor och Reece högg och parerade skickligt med svärderna. För ett ögonblick såg det hoppfullt ut.

Men så såg han något i ögonvrån som störde. En av bröderna hade vänt om och rusat in i cirkeln av legionärer, och Thor vände sig och såg Durs. Durs anföll, men inte mot någon av imperiesoldaterna, utan mot honom. Mot Thor. Rätt i ryggen.

Det gick så fort, och Thor som kämpade mot två imperiesoldater framför sig hann inte vända i tid.

Han visste att han skulle dö, att han skulle stickas i ryggen av någon som han en gång sett som sin bror, någon som han i sin naivitet hade litat på, och det två gånger.

Plötsligt dök Conval upp bakom Thor för att skydda honom.

Och när Durs sänkte svärdet för att stöta det i Thors rygg fann det sitt mål istället i Convals bröst.

Thor vände sig och skrek: "CONVAL!"

Conval stod där som fastfrusen, med ögonen vidöppna och stela när han såg ned på svärdet som stack in i hans hjärta och blodet som forsade över bröstet.

Durs stod kvar och stirrade han också, lika förvånad.

Conval föll ihop på knä med blodet pumpande ur bröstet. Thor såg allt gå fruktansvärt långsamt. Conval – en vapenbroder och kamrat som han älskat som en riktig bror – föll med ansiktet först mot marken. Död. Och allt för att rädda Thors liv.

Durs stod kvar över kroppen, som chockad över vad han gjort.

Thor kastade sig fram för att döda honom – men Conven hann före. Convals tvilling rusade fram med sitt svärd och högg huvudet av Durs, vars slappa kropp föll till marken.

Thor blev stående och kände sig tom, nedbruten av skuld. Han hade gjort en missbedömning för mycket. Om han inte befriat Durs så vore Conval kanske ännu i livet.

De blev stående med sina ryggar vända mot imperietrupporna, så att soldaterna fick ett gyllene tillfälle. Fienden rusade in i cirkeln och Thor slogs mellan skulderbladen av en stridshammare och kastades huvudstupa i marken.

Innan han kunde resa sig hade flera soldater kastat sig fram. Han kände deras stövlar på ryggen, och sedan hur en av dem slet tag i hans hår och böjde sig fram med en dolk.

”Säg adjö, unge vän”, sa soldaten.

Thor slöt ögonen, och kände hur han drogs in i en annan värld.

Gode Gud, tänkte han. Låt mig leva idag. Ge mig styrkan att dräpa dessa soldater. Låt mig dö någon annan dag, någon annanstans och med ära. Låt mig leva så länge att jag kan hämnas de döda. Låt mig se Gwendolyn en sista gång.

Thor låg där och såg dolken komma närmare. Men tiden tycktes stanna av. Han kände en plötslig en hetta som rusade genom benen, bålen och armarna, hela vägen ut

genom handflatorna och fingertopparna, där den brände så svårt att han knappt kunde sluta händerna. Vågen av hetta och kraft höll på att bryta rakt genom honom.

Thor snodde runt, som laddad med ny kraft, och vände en hand mot fienden. Ett vitt ljusklot sköt ut från handflatan och kastade angriparen rätt över slagfältet. Han reste sig, flödande av kraft, och riktade sina händer ut mot slagfältet. Nu sköt han vita ljusklot åt alla håll och skapade vågor av förödelse i sin väg. Kraften var så intensiv och allt gick så snabbt. Snart låg alla soldater döda i högar.

När stundens hetta lagt sig såg han sig omkring. Han själv, Reece, O'Connor, Elden och Conven var i livet. I närheten såg han Krohn och Indra. Krohn flämtade tungt, men båda var oskadda. Alla imperiesoldater var döda. Och död vid deras fötter låg Conval.

Dross låg död han också, med ett imperiesvärd genom hjärtat.

Den ende av bröderna som levde var Drake. Han låg där och kved på marken, sårad av en imperiedolk i buken. Thor klev fram till honom, samtidigt som Reece, O'Connor och Elden slet honom på fötter så att han stönade av smärta.

Drake ryckte till av smärtan men hånlog tillbaks, halvt medvetslös.

"Du skulle ha dräpt oss redan från början", sa han med blod droppande från munnen, och så en plötslig hostning. "Du har alltid varit så naiv. Så korkad."

Thor kände hur han blossade om kinderna, ännu argare på sig själv nu för att han trott på dem. Framförallt var han rasande att hans godtrogenhet lett till Convals död.

"Jag tänker bara fråga en gång", morrade han. "Svara sanningsenligt så låter vi dig leva. Ljug, och du får följa dina bröder. Valet är ditt."

Drake hostade om och om igen.

"Var är svärdet?", fordrade Thor. "Och sanningen den här gången."